

ne Understrøm af Velvillie var i hans Tale, fordi han ved, at der i Fortiden har været og i Fremtiden vil komme Situationer af en Karakter, som Samfundet ikke kan finde sig i. Den højtærede Minister ved, at han Gang paa Gang maa henvise til, hvorledes man gennem Organisationerne paa den hensynsløseste Maade i saadanne Kamp-situationer undlader at tage de samfunds-mæssige Hensyn. Ministerens Velvillie er utvivlsomt til Stede, fordi han overfor disse Tilfælde ikke selv har noget Middel. Her er Ministeren, saa længe han endnu staar paa det Standpunkt, som han staar paa i Dag, tomhændet. Han siger, at han vilde ønske, at han kunde tro paa denne Ordning. Maa jeg da saa ikke takke den højtærede Minister for hans Tale, fordi han ikke som saa mange andre er forudindtaget, ikke viser sig som den forhærdede Mand, men fordi han i Dag viste sig som Manden med det aabne Sind, der er rede til at modtage Indtryk paa det Omraade, vi her behandler, og i givet Tilfælde ogsaa træffe de Forholdsregler, som Hensynet til Samfundets Sikkerhed kræver.

J. Jacobsen: Da jeg i alt væsentligt kan slutte mig til den højtærede Indenrigsministers Udtalelser om det foreliggende Forslag skal jeg fatte mig meget kort, men et Par Ord vil jeg gerne have Lov til at fremføre. Det forekommer mig, at Ordføreren for Forslagsstillerne under sin historiske Indledning reducerede Forligsinstitutionen noget stærkere, end rimeligt er. De moderne Arbejdsforhold har ganske vist udviklet sig saaledes, at Interessesætningerne mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne i vore Dage kan blive meget skarpe og ogsaa i høj Grad kan vanskeliggøre Forligsinstitutionens Virksomhed. Men derfra at ville slutte, saadan som jeg synes, det ærede Medlem i nogen Grad gjorde det, at man da helst hurtigst muligt maatte forlade denne Institution og gaa over til noget, der taler et mere alvorligt Sprog, nemlig Voldgiftsdomstolen, tror jeg er forhastet, og jeg tror ogsaa, det vil være i Samfundets Interesse under opstaaede Konflikter længst muligt at søge at opnaa Arbejdsro ad Forhandlingens Vej og netop ogsaa ved Hjælp af Forligsinstitutionen.

Med Henblik paa det foreliggende Forslag vil jeg gerne først udtale, at det forekommer mig, at det i sin Affattelse helt igennem er holdt overmaade forsigtigt. Det viser sig allerede i Forslagets Titel. Der staar ikke noget om, at det er tvungen Voldgift, man er stillet overfor, og det er jo

dog faktisk alligevel det, der menes, at Parterne skal være tvunget til at bøje sig for de Domme, som denne Domstol afsiger. Det viser sig ogsaa, at man ingenlunde ønsker, at denne Voldgift skal træde i Kraft i Utide. Der nævnes i § 1, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ogsaa gjorde Rede for, en Række Forhold, der skal være til Stede, inden der kan blive Tale om, at Forligsinstitutionen opgiver sin Virksomhed, og ser man alt det, der her skal være til Stede, under eet, vil det i Virkeligheden sige, at der skal være en fuldkommen Nødtilstand til Stede. Først da kan Forligsinstitutionen henstille, ikke en Gang direkte appellere til en Voldgiftsdomstol, men henstille til Statsministeren, at han griber ind, og Statsministeren kan ikke en Gang ved personligt Initiativ appellere Sagen til Voldgiftsdomstolen, men han skal gøre det om ad Rigsdagen, saa det er en overordentlig omstændelig Vej, der skal vandles, førend den paagældende Arbejdskonflikt kan have for Voldgiftsdomstolen.

Den Arbejdssituation, hvori vi er stillet, naar Voldgiftsdomstolen kan træde i Funktion, har en Gang været karakteriseret af en af Forslagsstillerne, nemlig det ærede Medlem Hr. P. Munch, paa følgende Maade: „Den tvungne Voldgift betyder et Indgreb fra Statsmyndighederne, hvorved disse i Virkeligheden faar Ledelsen af hele Sagen i deres Haand. Den betyder enten et overordentlig skrap Regimente fra Statens Side baade overfor Arbejdere og Arbejdsgivere, gennemført ved Hjælp af Tvangsforanstaltninger, store Bøder, eventuelt betydelige Fængselsstraffe, eller ogsaa betyder den dette, at i adskillige Tilfælde sætter de to Parter sig imod Afgørelsen, og da indtræder en Art lovløst Anarki. Dette skal man ikke kaste sig ind i, førend man er fuldkommen nødt til det for at holde Samfundsmaskineriet gaende.“

I denne Udtalelse er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. P. Munch. Man skal ikke kaste sig ind i det, der her er Tale om, før det er fuldkommen nødvendigt, og det vil med andre Ord sige, før der er en fuldkommen Nødtilstand til Stede. Ja, jeg vil endogsaa udtrykke det stærkere, jeg vil sige, at saaledes som det ærede Medlem her i mine Øjne rigtigt har skildret det, er det i Virkeligheden en Revolution, vi staar overfor, og saa kan der være Tale om, at Samfundet maa gribe ind. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det kan blive en Nødvendighed, men hvorledes der skal gribes ind, naar en saadan Situation er over os, tror jeg rigtignok hel-